FINANSBOLAGEN

Justitiedepartementet
Enheten för familjerätt och allmän förmögenhetsrätt
ju.remissvar@regeringskansliet.se

Kopia till:
JU.L2@regeringskansliet.se

2026-11-23

Er ref: Ju2026/01730 FF ref: 2026/38

Remissyttrande: Åtgärder mot överskuldsättning (SOU 2026:43)

Finansbolagens Förening (Finansbolagen) var tidigt engagerad i diskussionen om åtgärder mot överskuldsättning som är en viktig samhällsfråga att hantera och välkomnar möjligheten att lämna synpunkter på utredningens förslag. Utredningens syfte har huvudsakligen varit att minska antalet så kallade evighetsgäldenärer, det vill säga personer som varit överskuldsatta en längre period och innehåller sammanfattningsvis följande förslag. Det föreslås ändringar i skuldsaneringslagen som syftar till att öka antalet ansökningar från långvarigt skuldsatta gäldenärer och öka antalet beviljade skuldsaneringar. Vidare föreslår utredningen en ändrad avräkningsorder för konsumentfordringar och ett förbud mot avtalsvillkor om ränta på dröjsmålsränta. Slutligen lämnas författningsförslag gällande absolut preskription av konsumentfordringar och tidsfördröjning vid utbetalning av krediter även om utredningen inte förordar att dessa förslag införs.

Inledningsvis önskar Finansbolagen framhålla betydelsen av förebyggande åtgärder. Finansbolagen har sedan många år, i likhet med många andra, förordat som en central förebyggande åtgärd att det införs ett kostnadseffektivt och heltäckande kreditregister (förslagsvis i Skatteverkets regi så att tillgång till olika uppgifter enkelt kan samordnas). Ett register bör även innehålla relevanta uppgifter från inkassobolagen så att en så heltäckande och så aktuell skuldbild som möjligt kan läggas till grund för kreditprövningen innan eventuell kredit beviljas. Införandet av ett sådant register är att föredra framför mer ingripande åtgärder.

4 Skuldsanering – allmänt

Finansbolagens grundinställning är att kreditgivares och andra borgenärers rätt till betalning och andra fullgörelser är av utomordentlig betydelse för ett väl fungerande kreditväsende och näringsliv i övrigt. Den grundläggande principen måste vara att skulder ska betalas. Reglerna om skuldsanering bör därför noga avvägas så att skuldsanering inte beviljas andra gäldenärer än sådana som lojalt sökt göra rätt för sig men som saknar och inte heller kan förväntas kunna få tillräcklig betalningsförmåga.

Endast den som har en prognos att faktiskt inte kunna återbetala sina skulder ska beviljas skuldsanering, inte den som endast har en temporär betalningsoförmåga. Skuldsanering bör inte heller komma i fråga annat än för skulder som är stora i förhållande till nuvarande och framtida förväntad inkomst- och betalningsförmåga på sikt hos den skuldsatte.

Finansbolagens grundinställning är vidare att statens centrala uppgift är att upprätthålla betalningsmoralen och att tillhandahålla borgenärerna effektiva rättsmedel. En sjunkande betalningsmoral har negativa effekter på kreditgivningen genom att det blir svårare att få kredit och att beviljande av kredit kräver mer omfattande arbete, vilket inte sällan resulterar i dyrare krediter. En sjunkande betalningsmoral har således en rad negativa effekter på kreditutbudet och kostnaderna härför och är till skada inte bara för näringslivet och ytterst den ekonomiska utvecklingen, utan drabbar även skötsamma gäldenärer. Förslagets konsekvenser för dessa är för övrigt varken kommenterad eller närmare utredd i konsekvensanalysen. Finansbolagen delar heller inte utredningens bedömning att förslagen om att jämka kraven på kvalificerad insolvens och skälighet inte kommer att påverka kreditgivningen i någon nämnvärd grad (s. 384). Såsom anges i det nedanstående är det Finansbolagens uppfattning att dessa förslag riskerar att försämra den allmänna betalningsmoralen med de negativa effekter som nu har redogjorts för.

Lagstiftarens ansträngningar bör därför riktas mot hur gäldenärer ska förmås att infria sitt ansvar, t.ex. genom ökade informationsinsatser, och inte hur dessa ska befrias från ansvaret. I varje fall bör det inte göras lättare att ta sig ur ingångna förbindelser. Grundtanken bakom initiativen på området måste således vara att inte urholka respekten för ingångna avtal och att inte försämra den allmänna betalningsmoralen.

Vad som har nu sagts hindrar inte att det kan finnas ett behov av att söka förbättra ekonomin för privatpersoner som skuldsatt sig klart över sin aktuella och framtida förväntade betalningsförmåga. Skuldsaneringsinstitutet, som enligt Finansbolagen mening i sin nuvarande utformning är väl avvägt, erbjuder en sådan möjlighet. Resultatet blir att gäldenären helt eller delvis befrias från sitt betalningsansvar. Eftersom kreditgivarnas medel ytterst tillhör andra får emellertid skuldsaneringsinstitutet inte öppnas upp i alltför stor utsträckning så att principen om att gäldsansvar alltid ska infrias urholkas. Åtgärder som genomförs behöver därför vara träffsäkra och få effekt för den som varit skuldsatt en längre tid, vilket även gäller i fråga om samtliga av utredningens förslag.

4.7.1 Åtgärder för att fler långvarigt skuldsatta ska förmås att ansöka om skuldsanering

Utredningens förslag: Kronofogdemyndigheten ska på lämpligt sätt lämna upplysningar om skuldsanering till svårt skuldsatta personer som är eller har varit föremål för verkställighet enligt utsökningsbalken och bistå dem med de uppgifter från myndighetens register som behövs för att upprätta en ansökan om skuldsanering. Myndigheten ska också kunna lämna hjälp vid upprättandet av en ansökan.

Finansbolagen tillstyrker förslaget om att ge Kronofogdemyndigheten i uppdrag att mer aktivt söka kontakt med personer vars långvariga skuldsättning talar för att skuldsanering skulle kunna vara en möjlig lösning. Åtgärden träffar rätt målgrupp och bör kunna hjälpa fler människor ur långvarig överskuldsättning. Det måste dock tydligt framgå att kontakten inte innebär ett förhandsbesked om vilket eventuellt beslut som

skulle fattas och att ansökan kommer att prövas med beaktande av både gäldenärens och borgenärernas intressen.

Finansbolagen avstyrker förslaget om att Kronofogdemyndigheten också ska kunna lämna hjälp vid upprättande av ansökan eftersom det riskerar att strida mot myndighetens krav på saklighet och opartiskhet. Enligt Finansbolagens uppfattning finns det en påtaglig risk för sammanblandning mellan det lämnade biträdet och den efterföljande prövningen där såväl gäldenärens som borgenärernas intressen ska vägas mot varandra. Den individuella hjälpen, som är viktigt, bör i stället ges på annat sätt exempelvis via kommunala budget- och skuldrådgivningen och dess uppdrag bör med en sådan lösning förtydligas till att även omfatta en skyldighet att ge konkret hjälp att förbereda och upprätta en ansökan om skuldsanering.

4.7.2 Åtgärder för att fler ska beviljas skuldsanering

Utredningens förslag om att kravet på kvalificerad insolvens bör förtydligas och sänkas: Insolvensbedömningens tidsperspektiv preciseras i lag. Skuldsanering ska beviljas om gäldenären är insolvent och så skuldsatt att han eller hon inte kan antas ha förmåga att betala sina skulder inom sex år. Bedömningen ska göras med utgångspunkt i gäldenärens skuldbörda och hans eller hennes nuvarande betalningsförmåga, om det inte finns skäl att också ta hänsyn till framtida förändringar.

Finansbolagen menar att dagens reglering träffar rätt målgrupp och att långvarigt överskuldsatta gäldenärer bör bedömas som kvalificerat insolventa enligt denna om de ansöker om skuldsanering. Förslaget om en precisering av tidskravet riskerar således att få en begränsad effekt för denna målgrupp men däremot en större effekt för den som har varit insolvent en kortare tid. Det riskerar att öppna skuldsaneringsinstitutet för gäldenärer vars skuldproblem inte motiverar skuldsanering. Endast den som har en prognos att faktiskt inte kunna återbetala sina skulder ska beviljas skuldsanering, inte den som endast har en temporär betalningsoförmåga.

En sänkning av kravet på kvalificerad insolvens innebärande ett förhållande kort tidsperspektiv kan leda till att det blir lättare att komma ur ingångna förpliktelser, vilket får en negativ inverkan på den allmänna betalningsmoralen. Ett kortare tidsperspektiv blir även problematisk gällande krediter med lång löptid och det innebär en risk för att skuldsanering beviljas även för fordringar som det finns realistiska möjligheter att driva in. En precisering av tidsperspektivet minskar också utrymmet för att ta hänsyn till samtliga omständigheter i det enskilda fallet vilket inte är eftersträvansvärt eftersom det finns ett stort värde i att kunna göra individuella bedömningar. Det bör inte enbart vara en fråga om matematisk beräkning av betalningsförmågan. Dagens formulering ”inom överskådlig tid” ger enligt Finansbolagen utrymme för en rimlig helhetsbedömning och ett resultat som blir bra i det enskilda fallet. Finansbolagen avstyrker därför förslaget om en precisering av tidskravet.

Utredningens förslag och bedömning gällande skälighetsrekvisitet: Vid skälighetsbedömningen ska särskilt beaktas, i stället för omständigheterna vid skuldernas tillkomst, orsakerna till betalningsproblemen samt om skulderna har uppkommit genom gäldenärens brottslighet. Liksom hittills ska också beaktas de ansträngningar som gäldenären har gjort för att fullgöra sina förpliktelser och det sätt på vilket han eller hon har medverkat under handläggningen av ärendet om skuldsanering.

Finansbolagen avstyrker förslaget om att omständigheterna vid skuldernas tillkomst inte ska beaktas särskilt. Såsom framhållits ovan menar Finansbolagen att dagens skuldsaneringsinstitut är väl avvägt och att dess tillämpning balanserar gäldenärens behov av ekonomisk omstart och intresset av en välfungerande kreditmarknad. Enligt utredningen har i praxis omständigheterna vid skuldernas tillkomst haft stor påverkan på möjligheten till skuldsanering (s. 130). En sådan omständighet som kan tala mot skuldsanering är så kallad överkonsumtion. Med hänsyn till de senaste årens stora förändringar på konsumentkreditmarknaden, att den har ökat samtidigt som krediterna har blivit mer lättillgänglig och oftare leder till betalningsproblem enligt Kronofogdemyndighetens statistik (s. 133), föreslår utredningen att det ska vara en mindre restriktiv tillämpning vad gäller möjligheten till skuldsanering för skulder som beror på överkonsumtion. Utredningen beaktar härvid även kreditgivares ansvar för en ändamålsenlig kreditgivning. Finansbolagen motsätter sig en sådan förändrad tillämpning eftersom det riskerar att urholka respekten för ingångna avtal och försämra den allmänna betalningsmoralen. Det finns annan lagstiftning som tar sikte på att reglera kreditgivares kreditprövningar och bör inte beaktas i detta sammanhang. Det ska också framhållas att enligt Statistiska centralbyråns statistik står konsumtionslånen för en förhållandevis liten del av hushållens totala skuldbelopp, nämligen sex procent år 2025 (s. 132).

Det är också av betydelse att kreditmarknaden i dag är under förändring. Det har nyligen införts räntetak och kostnadstak. En ny konsumentkreditlag med bland annat skärpta krav på kreditprövningar och tillståndskrav har även trätt i kraft. Det är Finansbolagens uppfattning att effekterna av de åtgärderna under alla förhållanden bör avvaktas och utvärderas samlat innan det införs en mot gäldenären mildare syn på skuldsättning för konsumtionsändamål.

Enligt utredningen finns det vidare skäl att förtydliga betydelsen av att skulder har uppkommit genom brott, genom att sådana omständigheter ska särskilt beaktas. Enligt Finansbolagen är detta inte tillräckligt utan det bör, för att undvika stötande resultat, uttryckligen anges att skuldsanering endast bör beviljas undantagsvis när det är fråga om sådana skulder.

4.7.3 Åtgärder för att förbättra skuldsaneringsförfarandets effektivitet

Utredningens förslag om betalningsplanens längd: Betalningsplanens längd ska vara tre år. De betalningsfria månaderna tas bort. Det ska vara möjligt att bestämma betalningsplanens längd till en kortare tid än tre år, om det finns beaktansvärda skäl.

Finansbolagen avstyrker förslaget om att förkorta betalningsplanens längd eftersom det inte anförts tillräckligt starka skäl för att ändra den nuvarande väletablerade femåriga betalningsplanen. Det ska framhållas att det också i dag finns en möjlighet att bestämma kortare tid vid beaktansvärda skäl. Enligt utredningen bedöms i praxis sådana skäl finnas i så många som en tredjedel av de beviljade skuldsaneringarna (s. 145). Det är Finansbolagens mening att en alltför kort löptid som den föreslagna sänder felaktiga signaler med risk för försämrad betalningsmoral och medför en kraftig försämring för borgenärskollektivet.

Utredningens förslag om gallring: Uppgifter om skuldsanering hos kreditupplysningsföretag och i insolvensregistret ska gallras senast tre år efter den dag då inledandebeslutet meddelades. Om en betalningsplan löper ut senare än tre år efter inledande beslutet, ska uppgiften dock gallras vid den senare tidpunkt då planen löper ut.

Finansbolagen avstyrker förslaget eftersom det är viktigt med hänsyn till konsumentskyddet och för förutsättningarna att göra en grundlig kreditprövning att informationen finns kvar ytterligare en tid efter genomförd betalningsplan. Förslagsvis bör det därför vara möjligt att ta del av information i ytterligare två år. I utredningen framgår det också att en skuldsanering inte alltid leder till att gäldenären uppnår ekonomisk stabilitet. Av de gäldenärer som beviljades skuldsanering under åren 2020 och 2021 hade 21 procent inom två år fått en ny skuld för indrivning registrerad hos Kronofogdemyndigheten (s. 75).

Utredningens förslag avseende omprövning: För att upphäva eller ändra ett beslut om skuldsanering med anledning av att gäldenärens ekonomiska förhållanden har förbättrats ska det som huvudregel – liksom i dag – krävas att de ekonomiska förhållandena har förbättrats väsentligt. Om förbättringen beror på gäldenärens egna ansträngningar, ska skuldsaneringen dock kunna upphävas eller ändras enbart om det finns synnerliga skäl.

Finansbolagen tillstyrker förslaget i huvudsak eftersom det kan bidra till att lagens rehabiliterande syfte uppnås i fler fall och ge gäldenären ett bättre incitament att komma i ekonomisk balans. Det är inte önskvärt att reglerna om omprövning på grund av förbättringar i gäldenärens ekonomi riskerar att avhålla gäldenären från att förbättra sin ekonomiska situation. Rekvisitet ”gäldenärens egna ansträngningar” behöver dock klargöras eftersom till exempel ökade inkomster eller minskade utgifter kan bero på något annat än egna ansträngningar såsom ändrade förhållanden som förbättrad arbetsmarknad eller ändrad familjesituation Det är vidare angeläget att det, såsom det också föreslås, görs skillnad på sådana förbättringar som beror på gäldenärens faktiska egna ansträngningar och sådana förbättringar som har annan orsak, exempelvis arv och lotterivinster. Förbättringar av det senare slaget bör alltså behandlas på samma sätt som i dag. Det är också lämpligt att det finns ett kvarvarande utrymme för omprövning som enligt Finansbolagens uppfattning redan bör kunna tillämpas vid särskilda skäl, inte endast vid synnerliga skäl som föreslås, så att det är möjligt att i större utsträckning beakta förhållandena i det enskilda fallet och undvika situationer som framstår som stötande om gäldenärens förbättrade ekonomi inte till någon del skulle komma borgenärerna till godo.

5 och 7.3 Avräkningsordningen vid betalning av konsumentfordringar

Utredningens förslag: Avräkningsordningen för förfallna konsumentfordringar ändras på det sätt som anges nedan i avsnitt 5.7.

Finansbolagen avstyrker förslaget om en ändrad avräkningsordning. Den nuvarande avräkningsordningen är sedan länge vedertagen och av grundläggande betydelse inom svensk förmögenhetsrätt. Frågan om att ändra avräkningsordningen är en komplex fråga som kräver en allsidig och grundlig analys. Finansbolagen menar att förslaget och dess konsekvenser inte är tillräckligt väl utredda för att genomföras. Förhållandet att ränta betalas först ger mycket starka ekonomiska incitament till den enskilde att fullgöra kreditavtalet och betala i tid, vilket skapar en effektiv marknad med lägre kreditrisker och lägre kostnader generellt än vad som skulle vara fallet på en mindre effektiv marknad. En effektiv marknad som den svenska är också till stor fördel för konsumentkollektivet. En ändrad avräkningsordning skulle förändra kreditgivningen i grunden, eftersom dröjsmålsräntans kompensatoriska funktion vid gäldenärens dröjsmål skulle urholkas. Det är svårt att beräkna konsekvenserna på kredit-marknaden av en ändrad avräkningsordning vilket även framgår av utredningen. Det står dock klart att en sådan förändring skulle innebära försämrade möjligheter för

kreditgivare att få täckning för sina kreditförluster, vilket skulle medföra högre krediträntor för de kredittagare som gör rätt för sig och en mera restriktiv kreditgivning. Hur omfattande effekter en ändrad avräkningsordning skulle innebära för kreditgivningen i stort är emellertid inte något som vi känner till.

Viktiga frågor som därför kräver en djupare och mer evidensbaserad belysning är bland annat påverkan på kreditmarknaden och dess aktörer samt upprätthållandet av en effektiv marknad där betalningar fullgörs i tid. Det anges i utredningen att det är angeläget att följa upp en ändrad reglerings effekter och att en sådan övergripande utvärdering exempelvis kan utföras av berörda myndigheter eller överlämnas till ett forskningsprojekt (s. 393). Det är Finansbolagens uppfattning att sådan utredning och forskning bör göras innan eventuella ändringar genomförs.

Förslaget om en ändrad avräkningsordning är vidare inte träffsäkert och kommer inte enbart att få effekt för den som varit skuldsatt en längre tid. Åtgärden kommer således att träffa alldeles för brett eftersom den omfattar alla försenade betalningar. Majoriteten av de gäldenärer som betalar sent är troligen inte i riskzonen för att hamna i överskuldsättning och det innebär att betydligt fler konsumenter än de som åtgärden riktar sig mot kommer att omfattas av en ändrad avräkningsorder. Det är inte proportionerligt att ändra en sådan grundläggande princip som den nuvarande avräkningsordningen med en så bred påverkan som det innebär när det endast är en liten grupp gäldenärer som är överskuldsatta eller riskerar att hamna i överskuldsättning.

Det är också av betydelse att kreditmarknaden i dag är under förändring. Det har nyligen införts räntetak och kostnadstak. En ny konsumentkreditlag med bland annat skärpta krav på kreditprövningar har även trätt i kraft. Det är Finansbolagens mening att effekterna av de åtgärderna under alla förhållanden bör avvaktas och utvärderas samlat innan det övervägs om regler om en ändrad avräkningsordning ska införas.

5.7.2 Vilka fordringar bör omfattas av en ändrad avräkningsordning?

Utrednings bedömning: En ändrad avräkningsordning, om en sådan införs, bör gälla för samtliga konsumentfordringar.

Finansbolagen avstyrker förslaget och hänvisar till vad som har redogjorts för ovan.

5.7.3 Utformningen av en ändrad avräkningsordning

Utredningens bedömning: En ändrad avräkningsordning bör utformas så att avräkning i första hand sker mot vissa kostnader, i andra hand mot kapitalfordran och annan räntebärande fordran och slutligen mot dröjsmålsränta. Den omvända avräkningsordningen bör gälla vid såväl frivillig som tvångsvis betalning men endast i fråga om betalning av förfallna skulder.

Finansbolagen avstyrker förslaget om att den omvända avräkningsordningen bör gälla vid både frivillig och tvångsvis betalning. Det har inte heller anförts tillräckligt starka skäl för att ha två skilda avräkningsordningar. Med detta sagt bör lagstiftaren, om en ändring övervägs trots de starka invändningar som finns, i första hand pröva en ändring i utsökningsbalken framför en generell civilrättslig förändring.

Finansbolagen avstyrker förslaget om att den ändrade avräkningsordningen även ska gälla successivt förfallna fordringar eftersom det förväntas bli oerhört kostsamt och

administrativt komplicerat att hantera olika avräkningsregler för olika delar av en kredit. Det anges också i utredningen att sådana komplikationer sannolikt skulle minska om den ändrade avräkningsordningen började tillämpas först när kapitalskulden har förfallit till betalning i sin helhet (s. 204). För det fall det ska införas en ändrad avräkningsordning bör denna enligt Finansbolagens uppfattning endast gälla när hela fordran är förfallen till betalning.

5.7.4 Retroaktiv tillämpning

Utredningens bedömning: Den ändrade avräkningsordningen bör tillämpas även på befintliga konsumentfordringar.

Finansbolagen avstyrker förslaget eftersom det under alla förhållanden inte finns tillräckliga skäl för en retroaktiv tillämpning. Det är en grundläggande princip inom svensk förmögenhetsrätt att retroaktiv lagstiftning ska undvikas. De kreditavtal som finns i dag har ingåtts utifrån den nuvarande avräkningsordningen och det ska gå att lita på att de förutsättningar som gällde vid de avtalens ingående inte ändras i efterhand. En retroaktiv lagstiftning innebär att en part i ett avtalsförhållande ges en fördel eller nackdel som inte togs hänsyn till när avtalsvillkoren förhandlades. Retroaktiva avräkningsregler rubbar förutsättningarna för ingångna avtal och bör enligt Finansbolagens mening därför inte införas.

Det finns enligt Finansbolagen vidare anledning att utgå från att en retroaktiv förändring av denna lagstiftning, på samma sätt som utredningen bedömer är fallet med absolut preskription (s. 304), skulle träffas av 2 kap. 15 § regeringsformen och grunda rätt till ersättning från staten.

5.7.5 Övriga ändringar som krävs för att den nya avräkningsordningen ska få effekt

Utredningens bedömning: Om avräkningsordningen ändras, bör också möjligheten att avtala om ränta på dröjsmålsränta begränsas såvitt avser konsumentfordringar. Avtalsvillkor som innebär att konsumenten är skyldig att betala ränta på sådan ränta som utgår på grund av att betalningstiden har försuttits bör vara utan verkan mot konsumenten.

Finansbolagen avstyrker förslaget och hänvisar till vad som har redogjorts för ovan under avsnitt 5 och 7.3 samt särskilt med hänsyn till det ingrepp förslaget innebär i det civilrättsliga avtalsförhållandet mellan en borgenär och gäldenär.

6 och 7.4 Preskription av konsumentfordringar

Utredningens bedömning: Det bör inte införas regler om absolut preskription för konsumentfordringar.

Finansbolagen delar utredningens bedömning eftersom absolut preskription inte är ett träffsäkert och ändamålsenligt verktyg för att motverka överskuldsättning. Såsom redogjorts för ovan menar Finansbolagen att kreditgivares och andra borgenärers rätt till betalning och andra fullgörelser är av utomordentlig betydelse för ett väl fungerande kreditväsende och näringsliv i övrigt. Den grundläggande principen måste vara att avtal ska hållas och skulder ska betalas. För det fall konsumenten inte har möjlighet att betala tillbaka sina skulder kan denne ansöka om skuldsanering. Det är Finansbolagens uppfattning att skuldsanering är den åtgärd som är mest träffsäker vid

långvarig överskuldsättning. Till skillnad mot absolut preskription, som träffar en skuld i taget och inte tar ett helhetsgrepp på gäldenärens ekonomiska situation, innebär skuldsanering en samlad avveckling av gäldenärens skuldbörda och möjlighet till ekonomisk omstart. Vid absolut preskription görs inte heller någon skälighetsbedömning som vid skuldsanering och sådana regler kan därför leda till skuldbefrielser som framstår som stötande. Regler om absolut preskription riskerar att urholka respekten för ingångna avtal och försämra den allmänna betalningsmoralen. Det finns en risk att sådana regler signalerar att skulder endast gäller för en viss tid, vilket kan bidra till att det ekonomiska risktagandet ökar och genom detta även till att överskuldsättningen ökar, således inte minskar vilket är den önskvärda effekten.

För det fall absolut preskription, i strid med utredningens bedömning, ska införas bör lagstiftningen under alla förhållanden inte ges retroaktiv verkan.

8 Tidsfördröjning för beviljade krediter

Utredningens bedömning: Det finns för närvarande inte tillräckliga skäl för att införa en tidsfördröjningsreglering.

Finansbolagen delar utredningens bedömning eftersom det inte är någon träffsäker åtgärd att införa en tidsfördröjning för beviljade krediter. En sådan åtgärd träffar även situationer där ett lån med snabb utbetalning är befogat, vilket inte är önskvärt. En tidsfördröjningsreglering riskerar också att öka förekomsten av kontokrediter, vars fortlöpande nyttjande inte skulle omfattas av reglerna, vilket kan leda till att konsumenten tar större krediter än denne faktiskt behöver. Det ska också framhållas att utredningen menar att det är svårt att belägga det praktiska värdet av en tidsfördröjningsreglering (s. 349).

FINANSBOLAGENS FÖRENING

Per Holmgren
Per Holmgren